

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
οἱ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Καὶ τὶ θὰ ποῦμε σήμερα;

Φ.—

Αὐτὰ ποῦ λέμε πάντα.

Π.—Καὶ δὲν εἰξεύρεις τίποτε νεώτερα συμβάντα;

Φ.—Εἰξεύρω πῶς τεκταίνονται μεγάλα στὴν πατρίδα
καὶ ὅτι σ' ὄλους, Περικλῆς μυρίζει παλαμήδα,

διόταν δ' ὁ Χαρίλαος τὰ πράγματα διέπη,
πρὸς Θρῆνον δὲ Θεόδωρος τοὺς "Ελληνας προτρέπει,
διόταν δ' ἀθεόδωρος τὸ κράτος διευθύνῃ,
ἡ "Ωραία τοὺς Πανέλληνας πρὸς Θρῆνον παροτρύνει
καὶ ἔτσι, ἐμεῖς βρὲ Περικλῆ, μὲ χέρια σταυρωμένα
χύνεις οὐκέπομπον φυρανό καὶ κλαίμε δλοένα
κομψόστεις; μάταια μας πικρῶν δακρύων βρύσεις
καιοῦσσιν εἰξεύρεις δλεμῶς τὸ πρῶτον νὰ θρηνήσῃς
καὶ οὐδὲποτὲ τέλευτον μας τὰ διαστέλλει γέλως
καὶ σκυνθρωποί βαδίζομεν ως δὲ Σπανὸς Σεμτέλος.

Η.—Αλήθεια λέσ...

Φ.—

"Αμμώνειαστα;... τὸ έθνος κατευτράφη,
καθώς καὶ ὁ Καμπούρογλους καὶ ἡ Πρωτεία γράφει.
Λοιπὸν ἐνδιδόμενοι τοιχεῖον μάτιον καὶ θρήνει,
διότι ἐπωλήθηταν γε γηράκια κτήνη,
διότι... τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ;... σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
τὰ κρίματά μας ἔγιναν ως ἀμμος τῆς θαλάσσης
καὶ ἀν δὲ Τρικούπη τάχιστα εἰς τρίχη βουλὴν δὲν πέσῃ,
θὰ πάμε δλοὶ γρηγοροὶ στρατιώται πεσκέσι.

Π.—Αμμὲ ἀν ἔλιθρος Φασουλῆς οὐαίη γέγονης πάλι;

Φ.—Καὶ τότε θρήνει γορόως καὶ κρυπταὶ δικεφάλι,
διότι καταστρέψεται τὸ ξενάγειον τόπον
καὶ ἀναφράγουνται ταγούνια μάτια μακρι, προθόται,
θὰ δῆς δε γιὰ τὸν Θόδωρο νὰ γοράφῃ καὶ ἡ "Ωραία
δὲ γιὰ τὸν Χαρίλαο ἔκει γοράγραφει τόπος. Ἰν
"Ωστε, ως βλέπετε καὶ ἐντομήσας γῆτε δημο, περιπτώσεις
καταστροφάς καὶ κατάδυσης αλεθερούσας θαγράχωσης
καὶ δπως. Καὶ μάτια βρέθεται οὐρανού τραχεῖτερά φορά—
Ιδεογράφοι δὲ εἰς τὸν Ιονικὸν παραγόντες τὸν Ιονικὸν,
ἀδιακόπως θὰ θρηνήσῃς καὶ δραγκόντα μήποτε μήκην
καὶ θὰ κτυπᾶς τὸ στῆθός σου καθὼς καὶ ὁ Τελωνῆς
καὶ τὰ μαλλιά σου θὰ τραβήσῃς καὶ θὰ τὰ ξερροίζωνται.

Π.—Καὶ πρότερον μελεῖται ιστατάν, συομάλιζεύσοτο ίδικ τενέπι

Φ.—

ιολό, μωσύνθετον πορεγούμενόφθοροις ἐμ
καὶ δὲ γέλως οὐδεποτεποτε τόποισιν τενέθιδες στέφθησαν τὸ

Π.—Λοιπὸν θὰ κλείσῃ πάγκοτε τενέθιδες στέφθησαν τὸ

Φ.—

...δομῶν Αιγαίους θυμηλάκις θεοφάδη
καὶ πάντα θὰ πάγκοτε ποτε θυμά καὶ σεμέθη, ετενίπ
Καὶ ἀν καμία δοχεται ἐβδόμη, Απρίλιον,
ήμερα δόξης καὶ χαρᾶς καὶ τόσου μεγαλείου.

καὶ ἀν τοῦ Μαΐου ἔρχεται βραδύτερον ἡ ἔκτη,
ἔσν θὰ κλαίς καὶ γιὰ τῆς δωδεκήμερας, θεομπαίκη.

Π.—Μὰ πότε πλέον ἡ πατρίς, μωρέ, θὰ εντυχήσῃ;

Φ.—Ούδεποτε...

Π.—Τι λέσ, μωρέ;

Φ.—

Λαλῶ ἐν συνειδήσει.

Π.—Ἄμμε αὐτὰ τὰ κόμματα ποῦ ἔγιναν ἐσχάτως;

Φ.—Ἐν δάκρυ περισσότερον προσθέτουν εἰς τὸ κράτος

Π.—Γιατί;

Φ.— Διότι πλείονα τῶν ἑκατό καὶ ἀν γίνουν,
οἱ δρθαλμοί μας δάκρυα αἰώνια θὰ χύνουν,
διότι τόνα, Περικλῆ, τὸ ἄλλο δὲν θ' ἀφίνη
καὶ δλέθριον εἰς τὰ κοινά καὶ φαῦλον θὰ τὸ κρίνη,
διότι, δπως ἐννοεῖς, τὸ κόμμα τὸ νηστεῦον
θὰ οίχνεται στὸ κυβερνῶν καὶ εἰς τὸ βασιλεῦον,
τὸ βασιλεῦον δὲ αὐτὸν θὰ οίχνεται σ' ἐκεῖνο
καὶ τοῦτο φυσικῶτατον, βρὲ Περικλῆ, τὸ κρίνω,
διότι ὅταν ἀπαθῶς ἐσὺ περιδρομιάζης
καὶ νηστικὸν τὸν Φασουλῆν ἀντίκρου σου κυττάζης,
ἐκεῖνος δαιμονίζεται, τὰ βλέπει δλα σκοῦρα
καὶ ἀρχίζει τὰ μαλλώματα καὶ τὴν πολλὴ μαυρομούρα.
Αὐτὰ τὰ λόγια φαίνονται σαχλά καὶ τετριμένα,
μὰ πρέπει, φίλε καὶ ἀδελφέ, νὰ λέγωντ' ὀλοένα,
γιὰ νὰ γεμίζῃ μὲ αὐτά καὶ τοῦ Ρωμαὶ οὗ τὸ φύλλον
καὶ ἔγω νὰ τρώγω πάντοτε τὸ τακτικὸν μου ξύλον.
Καὶ τώρα τὸ μουστάκι σου ἀδιαφόρως στρῆφε
καὶ ἀπιστεῖν προσμέμνησο καὶ ἐγκράτευε καὶ νῆφε,,
ἄρθρα φρενῶν, βρὲ Περικλῆ, τὰ δύο ταῦτα είναι,
ώς λέγει καὶ ὁ Ἐπίχαρμος...

Π.—

*Ω ἀληγη καὶ ὀδύναι!

Φ.—Πραγματικῶς τὶ βάσανα στὸν κόσμον καὶ τὶ ψεῦμα!..
ἄλλ' εἰς τῆς μαύρης μου ζωῆς τὸ θολωμένον ρεῦμα

γιατί, ψυχή μου, νὰ σὲ 'δῶ, γιατί νὰ σ' ἀπαντήσω;..

Π.—Περὶ αὐτοῦ, βρὲ μάτια μου, καὶ ἔγω θὰ σ' ἐφωτήσω.

Φ.—Γιατί ἀπαντηθήκαμε μέσα σ' αὐτὴ τὴ βρῶμα,

νὰ κλαίμε καὶ οἱ δύο μας γιὰ ἔνα καὶ ἄλλο κόμμα;

γιατί ὀδύνη ἀλγεινὴ τὸ στῆθος μας πιέζει

καὶ μόλις στῆς ζωῆς αὐτῆς στρωθοῦμε τὸ τραπέζι

καὶ εἰς τὸ τυχὸν ποτήριον ἀπλώσωμεν τὸ χέρι,

φαρμακευμένον καὶ αὐτὸν ἡ μοῖρα τὸ προσφέρει;

γιατί, μωρέ, νὰ εἴμαστε καὶ οἱ δύο μας ζαγάρια,

νὰ τρῶμε πότε λάχανα καὶ ἀλλοτε παντζάρια

καὶ νὰ πετσοκοβώμεθα μετὰ θυμοῦ καὶ λύσσης

γιὰ τὰς περιφερείας μας καὶ τὰς μεταφρυθμίσεις;

Π.—Ξέρω καὶ ἔγω, βρὲ Φασουλῆ...

Φ.— Γιατί, μωρέ, σου λέω;

Π.—Δὲν έχω διόλου δρεξι καὶ ἀφες με νὰ κλαίω,

διότι καὶ ὁ Καμπούρογλους εἰς τοῦτο μᾶς προτρέπει

καὶ μόνο φούρκα καὶ θηλειά εἰς τὸ λαιμὸν μᾶς πρέπει.

Φ.—Γιατί, μωρέ;

Π.— Νὰ σοῦ τὸ πῶ;.. γιατί θὰ φᾶς στηλιάρι

καὶ δρσε εἶκοσι κλωτσιαῖς, γεγηρακός μουλάρι.